

паднѣ на земята, и изъ сѣрдечны глѣбины въздѣхнѣвъ, боже во сватѣй троицѣ покланѣемый, рече: сотворивый все что видимъ и невидимы, отъ когото са всичко бои и трепере, помилѣй своего созданиѣ, и не оставай го владыко на дѣлго да са мѣчи, не за нашата правда, но за твоѣта благость, и за твоитѣ щедроты: истинѣ, благій боже, не съмь достоинъ да наимаювамъ пресватото твое имя съ моитѣ нечисты и скверны уста, обаче надѣсам на твоѣта благость, тебе призокавамъ на помощь: зѣцото съ клятка си са обѣщавалъ чрезъ устата на твоитѣ рабы пророцы, че не ищешъ смѣртътъ грѣшникѣ, ради тока ти припадамы вси, и мили дѣвемса, услыши насъ съ небесе сватаго твоего, яко благословенъ еси во вѣки аминь. Така като са помоли сватый, той часъ излѣзе бѣсѣтъ изъ человекѣ, които, като оздравѣ совѣтъ, славаше и хвалаше бога. А които бѣхъ съ него като видѣхъ тока, ужаснати столѣхъ и помного са увѣрихъ къ сватомѣ.

И нѣкои си отъ тѣхъ молѣхъ го за да останѣтъ да живѣатъ съ него, а той имъ не допѣсти: но като ги побчи прилѣжно, и нагости отъ тамо сѣщаго сланичка доволно, отпрати ги, запретивъ имъ да не смѣлѣтъ вече да идѣтъ при него. И вращахъ са тѣ во сколи си имѣюще съ себеси спѣтника здрава бѣсноватаго отпърво. Отъ тогава, като са расчѣ и прослави тока по всичка тамошна странѣ, хвалахъ и славахъ бога всички, и много любовь и ревность къ нему придобывахъ. Смиреномѣдрый же Іоаннъ като дочѣ тока что станка, вѣбрамъ отъ человекѣската слака и тѣкмо на божественната прилѣжа пописанномѣ: мнѣ же еже прилѣплати са вогови благо естъ, премѣсти са отъ тамо, и възлѣзе на много высокъ камыкъ, както нѣкогаси боговидецъ Моисей на синайската гора, и тамо живѣаше, нощный терпѣ мразъ и дневный пекъ, съ съязы като обликаше камыка, и съсъ всенощны вѣтнѣ и въздыханѣ во сто расплодаваше тѣрды. И несъспното око (божѣе) като го гледаше така довластивно да тѣрпи, невидимо крѣпость и силѣ мѣ подаваше. А дѣволъ что мѣрзи на доброто, не можѣ надѣлго да тѣрпи толиката сватаго отца довласть, но като погъ съ себе си легионъ*) бѣсове, жестоко нападнѣхъ на него. И какво мѣ не сторихъ, що мѣ не направихъ? Бихъ клачихъ и блѣскахъ го, и като го хвѣрѣватъ отъ камыка долѣ разидохъ са, мѣртѣка того мнѣше. И като лежаше долѣ на много время, добрый Іоаннъ, както мѣртѣкъ и нечувственъ, едѣкали нѣкога са совзе, изнемощѣвъ, ихѣтеше, тѣжаше и дѣмаше въ себеси: зачто си прискѣрѣвъ дѣше молъ?

*) Легионъ число на римско ополченѣе което са состоило отъ 5000. дѣши. Но въ свѣщенното писанѣе означѣва неопредѣленно множество.